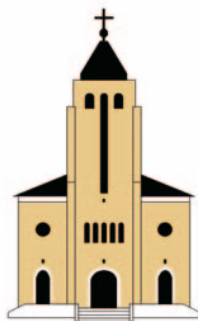

MUSTÁRMAG

Budapest-Pestszentlőrinc-Szemeretelepi Szent István Király Plébánia

ALAPÍTVÁ: 1992 • 2016/6. SZÁM • NOVEMBER 27.

ADVENT

Krisztus második eljövételének várása

Advent, *adventus* (lat.) eljövetelet jelent. A Máté evangélium 24,27-ben találjuk: „Ita erit *adventus* filii hominis” (olyan lesz az Emberfiának eljövetele). Valójában december 17-étől változik a liturgia, és onnan kezdve készít fel minket Jézus Krisztus születésének ünneplésére.

Az Advent és a Karácsony nem azonos az izraeliták Hanuka ünnepével, amely nagyjából Karácsony idejére esik: az a jeruzsálemi templom felszentelésének az ünnepe. A Hanukát nyolcágú (+1) gyertyatartóval ünneplik, napról-napra meggyújtva egyet, ezzel is jelezve hogy a Tan fényt hozott a világra. Jóllehet Jézus Krisztus mondta magáról, hogy ő a fény, a világ világossága, Adventben és Karácsonykor nem ezt ünnepeljük. Advent és Karácsony nem a fény ünnepe. Sokkal több annál.

Az első keresztény közösségek éberon várahoztak Krisztus második eljövételére, olyannyira, hogy a tesszaloniki közösségben néhányan még a munkát is abbahagyták. Végigkísérte az Egyházat Urának, Jézusnak az eljövételének (*adventus*) várása. Ez a várahozás jelenik meg minden egyes szentmisében is, amikor felkiáltunk: „Halálodat hirdetjük, és hittel valljuk feltámasodot, amíg el nem jössz!” Ez az éber várahozás, amit Jézus sokszor kért a tanítványoktól, mint például a tíz szűz példabeszédében is. Várahozás Jézus második eljövételére, felemelni a szemünket a mindennapi problémáinkról, az aggodalmaskodásainkból, és arra tekinteni, merre megy az életünk. Vannak-e olyan cselekedetek az életünkben, amelyek az örök életre irányulnak, vagy csak az itteni jóllétünk és boldogulásunk a fontos?

Vannak olyan előadások, amelyeknek a címe: „A menedzser Jézus”. Ez pont az Advent kifordítása, mert bár lehet valaki sikeres ember és keresztény, de

Jézus nem azért jött, hogy sikeresek legyünk – nézzünk a keresztre, és lássuk, hogy ő mennyire volt sikeres –, hanem azért, hogy magára véve a bűneinket és feltámadva megnyissa nekünk az utat a mennyek országába.

Az Advent hív bennünket felelmeeni a tekintetünket, várakozni Krisztus második eljövetelére, az Isten országára. Egy olyan csodálatos életre, amely felülmúlja minden elképzelésünket. A Karácsony pedig Krisztus első eljövetelének az ünnepe, ennek az óriási misztériumnak, hogy az Isten Igéje, ami által minden lett, és akit az egész világ nem képes befogadni, egy síró kis csecsemővé lett, magára véve az emberi lét törekenységét, hogy majd minket az Isten életének részesévé tegyen. Ebben az Adventben nézzünk Krisztusra, a mi életünk misztériumára, mennyire lekicsinyítettük az életünket, és kérjük, hogy adja nekünk Jézus Krisztus azt a kegyelmet, úgy élni, hogy a mennyek országa felé haladunk.

K. S.

KÖZÖSSÉGEINK

CSALÁDFRISÍTŐ

Kedves Plébániai Házaspárok!

A *Családfrisítő* szervezését át szeretnénk idén alakítani, hogy 2017 januárjától újra elindulhasson a programsorozat. Az évad logikája az lenne, hogy minden alkalomnak külön házigazda vállalná a program tartalmának biztosítását és lebonyolítását. Ezzel szeretnénk elérni, hogy a kreatív ötletek, különböző szemléletmódok teret kaphassanak, illetve a közösség építésében, minden aktív pár szerepet vállalhasson. Az alkalomnak az lenne a célja, hogy a kapcsolatunkat fejlesszük a közös gondolkodással, megosztásokkal, kötetlen beszélgetéseken keresztül.

A januártól júniusig tartó 6 alkalmas sorozat megtartásához, ezért várjuk minden tenni akaró házaspár jelentkezését, aki rendelkezik témával vagy előadó ötlettel az évadra. A feladat egy a házasságot érintő téma kitalálása – széles a spektrum: a Biblia egy adott részének feldolgozásától a gyermeknevelés valamilyen területén át a konfliktuskezelésig vagy pápai enciklikák olvasásáig –, és az alkalom lebonyolítása. Természetesen segítünk a részletek kidolgozásában és az alkalom előkészítésében eddigi tapasztalatainkkal. Kérjük, jelentkezzenek a **bodomarci@gmail.com** e-mail címen 2016. december 15-ig, ha együttműködnének a programsorozat megvalósításában.

Üdvözlettel:

Bodó Rita és Marci

DECEMBER

December hagyományos magyar neve *Karácsony hava*. A hónap jeles alakja **Szent I. Damazusz pápa**.

305 körül született Rómában, Liberius pápa diakónusa volt, akit hűségesen elkísért a száműzetésbe is. Pápává választására viharos körülmények között került sor. Egy kisebb csoport először egy Ursius nevű diakónust választott pápává, de a többség Damazusznak szavazott bizalmat. A két pápa hívei az egyik templomot csataterré változtatták, ahol többen is meghaltak.

Damazusz idejében lezárult az arianusokkal folytatott vita. A szentháromságtan és a krisztológiai kérdések a keleti teológusok munkássága folytán tisztázódtak. A római császár rendeletet adott ki 380-ban, melyben felszólította a birodalom keresztényeit, hogy csatlakozzanak a konstantinápolyi hitvalláshoz, amelyet az igazhitű püspökök és Damazusz pápa is hitelesített.

382-ben Damazusz pápa zsinaton fogalmazta meg Róma elsőségét, Péter apostolra hivatkozva. Ennek értelmében a római egyháznak az összes többi püspökséggel szemben elsőbbsége van, mert Rómában halt meg a két apostolfejedelem, Szent Péter és Szent Pál, és sírjuk is ott van. A második helyen Alexandria áll, mert azt a püspök-

séget Péter apostol parancsára Márk alapította, aki Péter tanítványa volt. A harmadik helyen áll Antiochia, mivel itt mind a két apostolfejedelem működött. Ez a döntés nagyban hozzájárult a római püspökség tekintélyének növekedéséhez.

E fejlődéssel azonos irányba hatott a pápának az a törekvése, hogy a latin nyelvet helyezze előtérbe. A szentmisében kötelezővé tette a latin nyelv használatát. A szentmise olvasmányainak fordításával a pápa Szent Jeromost bízta meg.

Damazusz pápa érdeme, hogy felélesztette a vértanúk tiszteletét. Sok vértanú sírfeliratát maga készítette el.

Damazuszt pápasága alatt sok rágalom érte. Akkoriban sok asszony és leány keresztelkedett meg a római arisztokrácia családjaiból, és vagyonukból

nagylelkűen adakoztak az Egyház céljaira. Ennek egy részét a pápa a templomok ékesítésére és a vértanúsírok méltó kialakítására fordította. Ezért több támadás érte.

Amit Damazusz pápáról a források elmondanak, abból egy energikus, tetterős ember alakja rajzolódik ki, aki harcba szállt a zsinaton megfogalmazott hitvallás megőrzéséért.

Forrásmű: Szentek élete, SZIT, Budapest 2009.

N. K. E.

DE AZ ÉLET ELŐTTÜNK ÁLL

Múlt vasárnap zárult az *Irgalmasság szentéve*, melynek üzenete az emberek közötti szeretet, megbocsátás, az ellentéteken való felülemelkedés volt.

Mit is jelent maga a kifejezés: „szentév”? (Nekem bizony utána kellett nézнем.) A szentév a kegyelem különleges ideje, mely az üdvtörténet nagy évfordulóihoz kötődik. A rendes szentév huszonöt évenként következik, és egy teljes évig tart. Rendkívüli jubileumi év bármely évben tartható, s időtartama rövidebb is lehet. Ilyen volt az Irgalmasság szentéve, amely tavaly december 8-án kezdődött – ez a dátum egybeesik Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepével, illetve egybeesett a II. Vatikáni Zsinat lezárásának 50. évfordulójával –, s idén november 20-án ért véget. E szentév során az egyház történetében először nemcsak Rómában nyílt ki a szent kapu, hanem a pápa buzdítására szerte a világon hasonló ajtók tárták ki szárnyaikat a hívek és a zarándokok előtt, így itthon is.

A szentév mottója a következő volt: *Irgalmasok, mint az Atya*. Ferenc pápa szavait idézve válaszolom meg a felmerülő kérdést: miért olyan fontos az irgalmasság? „Hogy meglássunk: mekkora nagylelkűsége képes minden ember. Senkit sem lehet kizárni Isten irgalmasságából. Mindenki ismeri az utat, hogyan lehet eljutni oda, az egyház pedig az az otthon, amely mindenkit befogad, és senkit sem utasít vissza. Kapui kitarva maradnak, hogy mindenki, akit megérintett a kegyelem, meg-

találhassa a megbocsátás bizonyosságát. Minél súlyosabb a bűn, annál nagyobbak kell lennie a szeretetnek, amelyet az egyház a megtérő emberek felé mutat... Ne feledjük: Isten mindent megbocsát, és Isten mindig megbocsát. Ne fáradjunk bele, hogy bocsánatot kérjünk.”

Mit tehetünk mi az irgalmasság megvalósításáért? Csak néhány példa *Az irgalmasság arca* kezdetű bullából, amelyben a pápa kifejtette a jubileumi év meghirdetésének indokait, és megjelölte a főbb irányvonalakat, amelyeket követnünk szükséges:

■ Ne bíraskodjunk, és ne ítélkezzünk, hanem bocsássunk meg. Bizony, még azoknak is, akik mélyen és személyesen megbántottak minket! – tudom, tényleg nagyon nehéz;

■ Nyissuk meg a szívünket a lét perifériái felé: azok felé, akik nélkülöznek a mai világban – így tudjuk leküzdeni a közöny korlátját;

■ Adakozzunk;

■ Örömmel (!?) hajtsuk végre a testi és lelki irgalmasság műveit.

A bullában szólt a célzottan bűnöző életmódot élőkhez is, bár szerintem ezt a tanácsot bárki megfogadhatja, aki elveszve érzi magát a napi taposómalomban: „Saját érdekekben kérem, hogy változtassatok életeteken... A pénz nem ad igazi boldogságot. Ez csak a látszat.” Kiállt a korrupció ellen, amelyet úgy ír le, mint „a társadalom rothadó sebe, súlyos bűn, amely égbe kiállt, mert alássa a személy és a társadalom életének alapjait”.

Mi történt ebben az elmúlt egy esztendőben? Februárban Pio atya földi maradványainak kiállítása, és szeptemberben kalkuttai Teréz anya szentté avatása voltak a szentév kiemelt eseményei.

A keresztény felekezetek közötti ellentéteken való felülemelkedés is még előttünk álló feladat, a pápa ennek érdekében is tett lépéseket: Leszbosz szigetén találkozott Bartolomeosz pátriárkával és Jeromos érsekkel, Kubában Kirill moszkvai pátriárkával, Lundban a lutheránusokkal közös megemlékezésen vett részt a reformáció emléknapján.

Az egyházfő tekintetünket a szegényekre, betegekre és szükségét szenvedőkre akarta irányítani. Olyan emberek segítségére bízott – és biztat továbbra is folyamatosan –, akik iránt először úgy gondoljuk, nem vagyunk kötelesek semmit sem tenni. Ebben ő maga járt elől példával: hajléktalanok, börtönbüntetésüket töltő rabok és menekültek előtt tárta ki a Vatikán kapuját.

Hajléktalanokat fogadva mondta a következőket: „Mi marad meg, minek van értéke az életben, melyik vagyon nem enyészik el? Kettőről biztosan állíthatjuk: az Úr

és a felebarát. Ez a két vagyon nem enyészik el! Ezek a legnagyobb javak, amelyeket szeretnünk kell. Minden más – az ég, a föld, a legragyogóbb dolgok, ez a székesegyház is – elmúlik; életünkben viszont nem szabad kizárnunk Istent és a többi embert. Mindazonáltal éppen ma, amikor kirekesztésről beszélünk, rögtön konkrét emberek jutnak eszünkbe, nem hasztalan dolgok, hanem értékes személyek. Az emberi személyt, melyet Isten a teremtés csúcására helyezett, gyakran leselejteznek, mert az emberek inkább szeretik a mulandó dolgokat. Ám ez elfogadhatatlan, mert az ember a legnagyobb jó Isten szemében. És súlyos dolog az, hogy hozzá is szokunk ehhez a leselejtezéshez.”

Legyünk őszinték, vajon hányszor mentünk el mi is simán – én legalábbis biztosan –, aluljárókban hajléktalanok mellett, akár rájuk sem tekintve – maximum bosszankodva? Hányszor küldtük el a kéregetőt, mondván, nincs nálunk készpénz? (S arra gondolva, hogy ő is biztosan csak itálra költené, vagy a koldusmaffia nyúlná le.) Mindig eszembe jut egy barátnőm története, aki kislányával vidékről felköltözve Budapestre nap mint nap szembesült azzal, hogy az gyereke minden utcán lévő emberen segíteni akart pénzzel vagy étellel, s nem értette, az emberek miért mennek el mellettük, miért nem akarnak segíteni? A tulajdon édesanyja sem...

Ha végigpörgeted az elmúlt néhány hét eseményeit a fejedben, volt olyan, hogy inkább megvettél egy sokadik „otthagyhata- ▶

▶ lan” ruhát, vagy műszaki kütyüt, bár tudad, hogy ez az összeg sokkal jobb helyen lenne egy alapítványnál vagy segélyszervezetnél (s így legalább értelme lett volna, hogy kifizetted)? Nekem volt...

Közeleg a karácsony, ilyenkor tényleg rengeteg lehetőség kínálkozik segíteni azokon, akik nálunk nehezebb körülmények között élnek: még csak cipősdobozzal sem kell „bajlódni” – bár én kimondottan szeretem a sráccokkal összeválogatni ezeknek a dobozoknak a tartalmát, majd szépen becsomagolni –, egyszerűen csak a bevásárlóközpontokban észrevenni a gyűjtést koordináló önkénteseket, vagy a pénztárnál megvenni az adományjegyet. Kezdetnek nem rossz.

Visszatérve a szentév konkrét történéseihez: az irgalmasság jegyében és a

ANYAKÖNYVI ADATOK

KERESZTELŐK

⇒ **Hörl Sára**

születési év: 2016.

keresztelés ideje: 2016. október 9.

⇒ **Oláh Péter Márk**

születési év: 2016.

keresztelés ideje: 2016. október 9.

⇒ **Pesthy Boglárka Gerda**

születési év: 2016.

keresztelés ideje: 2016. november 13.

TEMETÉS

† **Hoschek Lajosné**
(Karmasin Margit)

születési év: 1948

temetés ideje: 2016. november 8.

szentév legvégéhez közeledve a szentatya nem feledkezett meg azokról sem, akik egy bizonyos komoly döntést hoztak meg életükben, amelynek személyes következményeit mi nem érthetjük meg. November 11-én, pénteken Ferenc pápa hét családapát (és családjukat) látogatott meg Róma egyik külvárosában, akik elhagyták papi hivatásukat, s meghallgatva személyes történetüket, egyértelmű téve, hogy senki ne érezze elhagyatva magát az egyház szeretetétől és szolidaritásától.

November végén a szentatya a következőket válaszolta egy interjúban arra kérdésre, hogy számára mit jelentett az Irgalmasság szentéve: „Aki felfedezi, hogy nagyon szeretik, előbb-utóbb kilép magányából, abból az elkülönülésből, amely egészen odáig vezet, hogy az illető gyűlöl másokat és gyűlöli saját magát... Remélem, hogy sokan felfedezték, hogy Jézus nagyon szereti őket. Az irgalmasság Isten neve és egyben gyenge pontja. Irgalmassága mindig arra készíti, hogy megbocsásson, hogy elfeledje bűneinket. Szeretek arra gondolni, hogy a Mindenhatónak rossz az emlékezőtehetsége. Megbocsát és elfelejti a bűnt, mivel boldog, hogy megbocsáthat. Nekem ez elég. Mint az evangéliumi bűnös, házasságtörő asszony, aki »nagyon szeretett«. Sok bűne bocsánatot nyert, mert nagyon szeretett. (Lk 7,36). Ebben benne van az egész kereszténység.”

Az Irgalmasság szentéve lezárult, a kapukat bezárták, de még annyi mindent tehetünk földi életünk minden egyes hátralevő napján. Ahogyan a november 15-ei Twitter-üzenetében írta Ferenc pápa: „Ha mindannyiunk mindennap az irgalmasságnak csak egyetlen cselekedetét megtenné, forradalom lenne a világban.” Le-szünk-e forradalmárok?

K. M. K.

ADVENTRŐL

Az advent szó eljövételt jelent. A háziasszonyok sokszor a karácsony végének eljövételét várják, mert számukra a sütés, főzés sok energiaráfordítással és vesződséggel jár. Az adventnek nem a gasztronómia, nem a karácsonyfa alatti ajándékok előkészítése a középpontja, hanem a várakozás az Úr eljövételére. A téli sötétségben várakozás a fény győzelmére, Krisztus megtestesülésére. A gyerekek számára lehet szalmaszálal gyűjteni a kitett jászolba. Egy-egy szalmaszál egy-egy jó cselekedet advent napjaiban, amelyek bekerülnek az esti ima során kényelmes fekhelyre varázsolva a kemény fából készült jászolba.

Érdemes a hangsúlyokat így rendezni idén az életünkben – legyőzve környezetünk elvárásait. Ha békét tudunk teremteni szívünkben, családjunk, környezetünk számára is más jelentése lehet ennek a négy hétnek.

A várakozásunk egyik mozzanata a Biblia jövendölései, amelyek előkészítették már évszázadokkal korábban Krisztus születését, „*Ne félj, Sion! Ne lankadjon kezed! Veled van az Úr, a te Istened, az erős Szabadító!*” (Szoj, 3, 14.)

Átéltethetjük a választott nép várakozását a saját várakozásunkon keresztül ebben az időszakban. Ide kapcsolódik az anyagi üdvözlés is, Jézus születésének közvetlen hírüladása. Átéltethetjük Máriával és Szent Józseffel a várakozást, ami az Isten fiának a családba érkezését jelentette számukra. Szegények

vagyunk, alkalmatlanok, mégis minket is választ Krisztus eljövetelek, hogy köztünk otthonra leljen. „*Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr!*” (Lk 1, 28.)

Fontos, hogy a várakozás örömét is megéljük. Ezt szimbolizálja a 3. rózsaszín gyertya. A várakozás bűnbánat is, de öröm is. Merjünk örülni mindannak, amivel az Úr megajándékoz minket az adventben. „*Testvéreim! Örüljétek az Úrban szüntelenül! Újra csak azt mondom, örüljétek. Emberszerető jószágokat ismerje meg mindenki! Az Úr közel van.*” (Fil, 4,4).

A napkeleti bölcsek és pásztorok várakozását is átélhetjük. Ennek lehet eszköze a hajnali rorátékon való részvétel vagy a pásztorjátékra való készület,

de az evangélium szövegének felidézése, újraolvasása is.

Karácsonykor nem egy kisbaba születését ünnepeľjük, aki ajándékokat osztogat,

hanem Isten Fiának születését, aki az emberek bűneinek megváltásáért jött e világra. Nem tőle kell ajándékot várni, hanem lelki készületünk lehet számára ajándék, hódolat a betlehemi istállóban.

Ha idén imádságra több időt fordítunk, ha a karácsonyi vásárlást háttérbe tudjuk szorítani, és a lelki felkészülésre koncentrálnunk közelebb juthatunk Isten megtestesülésének titkához, és talán a szívünkbe is több fény költözhet előkészítve karácsony ünnepét.

B. M.

ISMERŐS ARCOK A RÁCZ CSALÁD

Egy melegrekord-közeli novemberi napon mentem át a Rácz családnak, hogy elkészítsem életem első riportját. Kedves, zajos család, a gyerekeket szinte lehetetlen lecsitítani. Gábor egy idő után rám néz, széttárja kezét, és mosolyogva csak annyit mond: Hát mi ilyen olaszos család vagyunk.

Az ikrek, Benedek és Domokos nyolcévesek, a legkisebb gyermek, Johanna, egy szőke hercegnő, öt évvel fiatalabb a fiúknál.

A büszke szülők pedig Gábor és Niki.

■ *Gábor, téged a közösségben mindenki a sporttal köt össze, már harmadik éve a családi táborban is te tartod a reggeli tornát. Mit sportoltál még aktív sportolói korodban?*

– A KSI-ben kosaraztam míg meg nem szűnt a szakosztály, és szertornáztam a Dózsában. Harmincéves koromban hagytam abba az aktív sportot.

■ *Eredmények?*

– Országos bajnokságokat nyertünk, illetve szertornában országos másodikok lettünk.

■ **A versenysport eléggé megterheli a szervezetet, sérüléseid voltak?**

– Szerencsére nem. Kivéve a tornát, ott a vállammal voltak időnként problémák, de komolyabb sérüléseim nem voltak.

– Apa, tudod... – szól közbe Benedek.

– Igen, volt egy medencetörésem, de az motorbaleset volt. Krossz-motoroztam egy darabig. De csak amolyan próbálkozás volt, nem volt komoly, egy hirtelen fellángolás.

■ **Niki, te német és finn szakos tanár vagy. A németet még értem, de amikor mindenki az angolt tanulja, vagy olyan európai nyelvet, amit a világon sokfelé beszélnek, akkor neked hogy jött a finn?**

– Ó, az fiatalkori szerelem. Az egyik barátnőmtől kaptam egy finn útikönyvet, amit elolvastam és kész, én akkor már tudtam, hogy ez örök szerelem. Sajnos csak jóval később tudtam finn szakra menni, mert akkor már volt egy diplomám, és sokáig csak második szakként lehetett volna felvenni egy újabb szak mellé. Nyolc évig vártam míg végre „A” szakként is indították. Nappalin tanultam és közben dolgoztam. Van egy csomó finn ismerősünk. Most augusztusban voltunk is ott egy esküvő miatt. Nappal 13-14 fok, éjjel –2, és tizenegykor még süttött a nap. Mi télikabátban, nyakig beöltözve, a finnek meg csak lazán, öltönyben.

■ **Akkor most kicsit kanyarodjunk haza és romantikusabb vizekre. Hogy ismertétek meg egymást?**

Niki: Egy helyen dolgoztunk, Gábor meglátott, és első látásra belém szeretett, teljesen behálózott.

Gábor: Nem is igaz, te hálóztál be teljesen, nézd, még mindig pókhálás a hátam! – közben egyfolytában nevetnek.

Niki: Azonnal hazakísért, rá egy hónapra

megkérte a kezemet, egy hónap múlva eljegyeztük egymást, és egy újabb hónap múlva megházasodtunk. Gyorsított eljárással csináltuk. Azt üzenem a mai fiataloknak, hogy harminc fölött ezt így kell csinálni.

Gábor: Szerintem Niki családjában volt egy-két mozigépész. Nehogy elhidd, nem így volt. Szóval egy helyen dolgoztunk, én kerestem valakit, és gyanútlanul benyitottam a nyelvtanáriba. Ő meglátott, és eldöntötte, hogy én leszek a férje, utólagos elmondása alapján. Körülbelül másfél év után házasodtunk össze. Áprilisban volt a tizedik házassági évfordulónk.

■ **És mióta jártok ebbe a közösségbe?**

– Öt éve, amikortól ideköltöztünk. Előtte a főplébániára jártunk. Miután összeházasodtunk, a XII. kerületben laktunk, de akkor is a főplébre jártunk – meséli Gábor.

– Szerettünk volna egy nagyobb lakást, és mivel Niki lőrinci, ezért visszajöttünk a kerületbe. Akkor költöztünk ide. A templom pedig csak pár utcával van arrébb. ▶

– Igen, tornáznak, most második lett a csapat, a Honvéd az országoson. Megnyerték a Fradi Kupát, illetve a Mackó Kupát is. És mellette hokiznak még. Most hétvégén megyünk ott is versenyre. Szóval jól megy a sport is, meg a sulis is, hál' Istennek.

■ **Dédi?**

– Sok sütit süt! – kiabálják egyszerre a gyerekek. – Most volt a 88. születésnapja – üsáolja Dodó.

– Igen, magunkhoz vettük a nagymamát – meséli Gábor. – Egyre nehezebb volt neki egyedül. Egy Pest melletti faluban lakott egy nagy, kétszintes házban. Hetente többször el kellett menni hozzá, és a munkám miatt ez egyre nehezebben volt megoldható. Így viszont tudunk neki segíteni mindenben. Sajnos így kiszakadt a megszokott közegéből, és ebből voltak is kisebb nehézségek, de mostanra már megszokta az új környezetét. Szerencsére jó egészségnek örvend, nem hagyja el magát, sűrű-forog. És süti a finom sütitket...

S. GY.

▶ ■ **Látok itt a nappaliban egy zongorát, ki játszik rajta? Illetve a gyerekek tanulnak-e valamilyen hangszeren játszani?**

– Gábor zongorázik, Domika meg most tanulgatja, de ő nem ezen játszik, hanem az emeleten van egy elektromos zongora. Szeretne még dobolni is. Benedek pedig egy hónapja gitározik.

■ **Na srácok, hova jártok suliba, és szeretitek-e oda járni?**

– A Piros Iskolába – vágja rá gyorsan Benedek. Dodó meg szégyenlősen sandít az anyjára. Niki határozottan bólogat és súgja, hogy mit mondjon.

– Igen szeretünk – mondja végül bátortalanul Domi.

■ **Johanna idén kezdte az ovit, ha jól tudom...**

– Igen, a katolikus oviba jár, nincs semmi gond vele, szeret odajárni. Az óvó nénik azt mondják, hogy jól érzi magát a többi gyerekekkel. Állítólag már most vezéregyéniség.

■ **Sport?**

MÉG EGYSZER AZ ÁLTALÁNOS ISKOLÁSOK NYÁRI TÁBORÁRÓL...

...ezúttal szervezői szemszögből

Egész életünk döntések sorozata. Minden egyes nap újabb és újabb döntésekkel állunk szemben. Mit vegyek fel? Hány óraker induljak? Mit csináljak sulis után? Hol találkozzam a barátommal... – és még sorolhatnám, mennyi döntést kell meghoznunk nap mint nap. Ezek a rutindöntések nem is igazán okoznak gondot nekünk. A gondot sok esetben a döntéseink után érezhetjük, hiszen minden egyes döntés felelősséggel jár. Ha eldöntöm, hogy megírok egy cikket a Mustármagba, akkor számítanak rám, felelősséggel tartozom. Ha eldöntöm, hogy megszervezek egy tábort a barátnőmmel, az még nagyobb felelősséggel jár. Most nem a cikkírásról, hanem a tábor megszervezéséről, lebonyolításáról, élményeiről szeretnék „hangosan gondolkodni”.

Mit jelenthet egy tábor szervezőjének, vezetőjének lenni? Minden bizonnyal sokkal többről beszélhetünk, mintsem a tábor előtti munkák, és a tábor alatti, utáni feladatok elvégzéséről.

Az 50-es villamoson utazni nem épp a felemelő élmények közé tartozik. Minden ember csendben ül, olvasnak, telefonoznak, vagy csak néznek ki az ablakon/a fejükből. Viszont vannak, akik olyan szerencsések, hogy kedves ismerősökkel találkozhatnak. A kedves ismerős lehet egy barát, iskolatárs, munkatárs vagy éppen egy korábban veled együtt táborozó „kisdiák” is. Fantasztikus érzés, amikor az unalmas út helyett egy-egy ismerős gyerkőccel beszélhetünk

a közös nyári élményeinkről. Nemegyszer fordult már elő az is, hogy a hosszú úton szakaszonként szálltak fel a nyári tábor résztvevői, a templomból is jól ismert gyerekek, akikkel ha nem is a nyárról, de sok egyéb másról lehet jókat beszélgetni. Az ilyen alkalmak sokszorosan is visszafizetik a tábor szervezésével, lebonyolításával járó nehézségeket.

Valamint jó érzés az is, amikor a főszulin az órákon elhangzott ötletek után rögtön a nyári tábor jut eszembe, hogy hogyan lehetne jól beilleszteni az elhangzott módszert, ötletet a táborunkba.

Már másodszorra szerveztük meg az általános iskolások nyári táborát Nonóval. Előtte több évig ifivezetők voltunk, tavaly pedig próbáltunk minél nagyobb önállóságot kapni, ami azt is jelenti, hogy szerettünk volna a tábor vezetőivé válni. Úgy érzem, sikerült is a teljes önállóságot megkapnunk.

Az idei tábor megszervezése több meglepetést is tartogatott számunkra. Elsősorban elfelejtettük számításba venni a vizsgáinkat, szigorlatainkat. Mindketten a 2. évünknel tartottunk, és a tavaszi félév jóval nehezebbnek bizonyult, mint az egy évvel azelőtti. A tavalyi tábornál már januárban nekikezdtünk a tervezésnek-szervezésnek. Idén sajnos ez eléggé kitolódott a fent említett okok miatt. Nem volt egyszerű, hiszen a Jóisten más meglepetéseket is tartogatott még számunkra. Kezdve azzal, hogy a táborhely közelében egyetlen bolt sem található, és autónk híján nehezen oldható meg a mindennapos utazás a legközelebbi boltig. Vagy a paphiány is elég nagy gondot jelentett, mondhatni a legnagyobb! A tábor előtt szembesültünk a ténnyel, hogy nincs egy atya se, aki eljönne velünk ▶

▶ a táborba, így hát papkeresésbe kezdünk. Látszik Isten gondviselése, hiszen többszöri sikertelen próbálkozás után, de végül két pap is eljött hozzánk misét tartani. Egyikjük a helyi ferences szerzetesek közül érkezett hozzánk, másikuk pedig a jelenlegi plébániai kormányzónk, Sándor atya volt. Ugyan a megszokottól eltértünk, hiszen csak két misénk volt, de Kati néni segítségével a lelki részek sem maradtak el a táborból.

A tábor szervezése sem volt egyszerű, rengeteg telefonálás, a táborhely megnézése, túraútvonalak lejárása, programok fixálása... – a tábor lebonyolításáról nem is beszélve. Hihetetlen megnyugvás volt, amikor mindkét csapat a táborhelyen volt már. (A Volán-buszoknak „hála”, nem mehettünk egy busszal, hanem a tábort kettéosztva kellett megoldanunk a leutazást, majd a hazajövetelt is.) Érdekes érzés volt rájönni, hogy mindenki arra vár, hogy mit fogunk mondani, mi lesz a következő program, hogy a szavunknak súlya van. Minden egyes döntésünknek hatalmas ára lehet, és felelősséggel tartozunk azoknak a szülőknek (is), akik ránk bízta a gyermekeiket. Az effajta felelősségtudatra, felelősségkényszerre igyekszem kihívásként tekinteni. Szeretek egy programmal, és izgalommal teli nap után éjjel körül az ifi vezetőkkel leülni, és megbeszélést tartani. Szeretek Nonóval még a közös megbeszélés után a szobánkban újra átbeszélni mindent. És szeretek arra ébredni, hogy nekem kell megtartanom a reggeli tornát, ezért sem aludhatok tovább, mint a többiek! Viszont nem szeretek arra ébredni, hogy holnap már utazunk haza.

Tényleg nem egyszerű egy értékes tábort megszervezni, és lebonyolítani, viszont a hét folyamán egyre inkább tudatosul bennünk, hogy ezért dolgoztunk, hogy nem

akarunk hazamenni, hogy bárcsak még több naposra szerveztük volna...

Amiről még nem írtam, viszont a „hangos gondolkodásom” nem is lehet hangos, ha nem említem meg őket is, hiszen végig itt volt a fejemben... – az ifivezetők. Bármennyit dolgozhattunk a szervezéssel, az ő segítségük nélkül, nem valósulhatott volna meg a tábor. Nem tudtunk volna Edina, Kata, Marci, Csanád, Isti, Andris, Barna nélkül egy JÓ tábort létrehozni. Nélkülük az egész hét egy katyvasz lett volna, hiszen ők voltak a tábor mozgatórugói, nagyon sokat köszönhetünk nekik! Ezúton is köszönjük szépen a segítségeteket!

Egy utolsó gondolat van még bennem, ami az egész írás során megjelent már, hogy nem lehet egyedül táborvezetőnek lenni. Én nem tudnám megszervezni a tábort egymagam. Még ha ifivezetőkkel is, de akkor sem lehetne megcsinálni a tábort egy vezetőtárs nélkül. Hiszen akkor lesz igazán jó a sok fejtörés és a nehézségek megoldása, ha mindezt a barátnóddal teheted meg. Szerencsére nekünk Nonóval mindez megadatott. Ismerjük egymást már elég régóta ahhoz, hogy tudjuk, mikor melyikünkre lehet bízni egy-egy feladatot, mikor kezd elfáradni a másik annyira, hogy inkább meg sem kellene szólalnia... Jó tudni, hogy a felelősség közös, és a döntéseket együtt hoztuk meg, együtt hozzuk meg napról napra.

M. G.

KERÉKPÁRRAL A 301-ES PARCELLÁHOZ

Rákoskeresztúr, 2016. október 23.

Régi hagyományunkat újra felelevenítve, október 23-án ismét ellátogattunk a Rákoskeresztúri Újköztemető 301-es parcellájához.

Az utat a templomkertől indulva hátsó utakon kerékpárral tettük meg, útközben felfedezve a temető területén elhelyezkedő erdőben található régi sírokat. A túrán a közösség minden korosztálya képviseltette magát. A temető bejáratához legmesszebb található parcellában az 1956-os forradalmat követő megtorlások áldozatainak emléke található. Az itt nyugvókat kegyeletsértő

módon, titokban a Kádár-korszakban temették el, majd később exhumálták és újra-rendezték sírjaikat. A parcellában található többek között Nagy Imre volt miniszterelnökünk sírja is.

Egy szép, meghitt őszi délutánt töltöttünk itt, lehetőségünk volt körbenézni, mécseszt gyújtani és elmerengeni azon, hány embernek lehetünk hálásak, hogy ma ilyen jelenben élhetünk. **B. E.**

GYERMEKSZÁJ

Anya csak egy van

Óvoda kezdés előtt állunk erős akaratú kislányunkkal. Mindenórásak a vitáink, ami engem borzasztóan bánt. Egy alkalommal kétségbe esve sóhajtottam föl:

- Az óvó nénikkel is így fogsz veszekedni mindenem?
- Jaj mama, nem érted, hogy csak veled csinálom ezt?!

Az a fránya magyar nyelv

P. (5 éves) egy barátja szüleiéről faggat, meghalt-e az apukája, hogy sosem látjuk. Finoman próbálok elmondani, hogy van apu-

kája, de nem él velük. Sietve hozzáteszem:

- De erről nem kérdezzük X-t. Ha akar, beszél róla, ha nem, nem. Rendben?
- Igen, mert nem ütjük bele... nem ütünk bele... nem fúrunk bele... ööö... megvan! Nem túrunk bele a másik orrába!

Görbe tükör

Asztal körül a család, s lelkesedve, hogy férjem is itthon van, zúdítom rá mondanivalómat. 3 éves – különben igen cserfes – lányunk csendesen odahajol hozzám és a fülembé súgja:

- Eszegessél tündérke!

B. R.

VERSSAROK

Az 1956-os forradalom 60. évfordulójára emlékezünk az alábbi, 1956. november 1-jén írt verssel.

Vas István: Az új Tamás

1.
És a Tizenkettő között vala egy,
Akit Tamásnak, a Kettősnek hívtanak,
És mikor azt mondta Jézus: „Aho va én megyek,
Ott legyetek ti is – tudjátok az utat”,
Így felelt: „Hová még y, nem tudhatjuk, Uram.
Mi módon tudhatjuk, hogy az út merre van?”
És monda Jézus a Kettősnek, a szegénynek:
„Én vagyok az út, az igazság, az élet.”

És majdan, mikor a feltámadás
Után a tanítványok újra látták,
Nem volt közöttük a szegény Tamás,
Csak hallotta a test feltámadását.
És mondták akkor neki: „Mi láttuk az Urat.”
S ő felelé: „Ha kezén a szögverte sebet
Az én szemem nem maga látja,
Ha be nem bocsátom az ujjaimat
A vérező oldalába,
Ha hozzá nem érhetek,
Ha hét sebé t meg nem tapintja kezem –
én nem hiszem, én nem hiszem.

És nyolc nap múlva együtt ültek tizenketten,
És közöttük Tamás, a Kettős, a hitetlen.
És a zárt ajtón Jézus belépett
És szó lt hozzájuk: „Békesség tinéktek!”
És monda Tamásnak: „Hozd ide ujjadat,
Bocsá sd oldalamba, érintsd meg te magad,
A szögeknek helyét szemeddel nézheted,
Elhoztam kezemet, hozd ide kezedet,
Sóvárgó kezedet mártsd meg hét sebemben,
Légy immár hívó ne légy hitetlen.”

És szólala Tamás: „Megjelentél nekem,
Te vagy az én Uram, te az én Istenem!”

„Mivel láttál engem, hiszed, hogy én vagyok:
Akkik nem látnak és hisznek, azok a boldogok” –
Felelte Jézus Tamásnak.

2.
De én, új Tamás, azt mondom,
boldogok, akik látnak.

És boldog vagyok én, hogy láthatok,
És elmondhatom, hogy „Feltámadott!”
Feltámadtál, sírbatett nemzetem,
A hét sebedet látta két szemem,
És kezeden a vasszögek nyomával
Megjelentél a zárt ajtókon által.
A nyúvek között megmozdult a tested,
A sziklakövet félregördítetted,
És eljött közénk a pünkösdi lélek,
S értelme lett értelmetlen igéknek.

Mert én voltam az a Kettős, hitetlen:
Az hittem, nem vagy, csak a képzeletben,
S hitetlen ujjamat sebedbe mártva
Tudom csak, mi a test feltámadása,
És szó lni nem tudok, csak dadogok:
Magyar vagyok.

És köszönöm, hogy szent sebed előtt
Életem tornya összedő lt,
S kiárad bennem boldog szegyenem,
S minden szenvedve hordott kételyem
S a szenvedélyes értelem
Érvénytelen, érvénytelen.

Halottak napja. A határon át
Özönlenek idegen katonák.
Jönnek a hódítók s a gyilkosok –
Magyar vagyok.
És nem vagyok többé Kettős, csak egy,
Bizonyosság dobbantja szívemet
S értelme lett a nem-értett igéknek:
Te vagy az út, az igazság, az élet.

HÁZI PRAKTIKÁK

BEJGLI VAGY KALÁCS?

Az adventi időszak eljövételével egyre több teendője van a háziasszonyoknak. A nagytakarítás mellett nem kis gondot fordítunk az előre elkészíthető aprósüteményekre, és az ünnepi ebéd megtervezésére, „kivitelezésére”.

Ha karácsony, akkor beigli – tartja a mondas. A beigli állítólag az Osztrák–Magyar Monarchia idején osztrák hatásra jelent meg az ünnepi asztalon. Innen eredeztethető a szaloncukor és a karácsonyfa megjelenése is. Ehhez képest érdekes, hogy a mi családjunkban a sváb ágon sütik a kalácsot és a magyar vonalon a bejglit.

A kettő között az az alapvető különbség, hogy diós és mákos kalács alapanyaga dagasztott kelt tészta, míg a beigli kelesztett tészta, de nem dagasztják, továbbá vékonyabbra nyújtják, és mákkal, illetve dióval töltik.

MÁKOS KALÁCS

Hozzávalók (1 rúdhoz): 40 dkg liszt, 1 tojás sárgája, 5 dkg zsír, csipet só, 2,5 dkg élesztő, 1 evőkanál cukor, 1,5–2 dl tej.

Az élesztőt 1 dl langyos tejben felfuttatjuk kis liszt és cukor kíséretében, majd a lisztben egy kis mélyedést készítve beleöntjük. Hozzáadjuk a többi hozzávalót is, és addig dagasztjuk, míg nem válik el az edény falá-

tól és „hólyagos” nem lesz. Ekkor letakarjuk, és duplájára kelesztjük.

Hozzávalók a töltelékhez: 20 dkg mák, 4-5 evőkanál porcukor, 1/2 citrom reszelt héja, tej.

A mákot és a cukrot annyi tejjel keverjük össze, hogy sűrű, de még kenhető legyen. Ezután a tésztát tepszi nagyságúra nyújtjuk, rákenjük a tölteléket, majd felcsavarjuk. A sütőlapon hagyjuk még 10 percig kelni, és felvert egész tojással megkenjük. Az oldalát jó mélyen megszurkáljuk, és 15 percig teljes lángon, majd 180 fokon tűpróbáig sütjük.

Almával, dióval, kakaóval, túróval is tölthetjük kalácsunkat.

Jó ünnepi készülődést kíván:

K. L. M.

ÜLÉSEZETT A KÉPVISELŐ-TESTÜLET

November 21-én, hétfőn este a plébánián találkoztak a képviselő-testület tagjai, és Sándor atya vezetésével egyebek mellett megbeszélték a következő időszak programjait és feladatait – az eredmény egy része már olvasható a hirdetések között és az Előre-látóban.

ELKEZDŐDTEK A PÁSZTORJÁTÉK PRÓBÁI!

Az idén is felnőttek és gyerekek közreműködésével rendezzük meg a betlehemeset, várjuk erre gyermekek és felnőttek jelentkezését. A próbák már megkezdődtek: minden csütörtökön 19 órától találkozunk a plébánián. Aki kedvet érez ahhoz, hogy részt vegyen, szerepeljen, minél előbb jelentkezzen Víg Mártinál.

HIRDETÉSEINK

ADVENT 2016:

A **roraté szentmiséket** az elmúlt évekhez hasonlóan minden adventi hétköznap reggel 6 órakor tartjuk, így esti szentmisék nincsenek. A szentmise után teára, zsíros kenyérré és nutellás kenyérré várunk szeretettel kicsiket és nagyokat. Nutella-adományokat örömmel fogadunk.

Adventi lelkigyakorlat • December 4-én, 11-én és 18-án a 18 órai szentmisébe foglalva tartjuk adventi lelkigyakorlatunkat. A szentbeszédet *dr. Káposztássy Béla* gyáli plébániai kormányzó tartja.

Gyónási alkalom • December 21-én, szerdán 17 órától elvégezhetjük karácsonyi szentgyónásunkat. Tóth Ferenc atya és Sándor atya gyóntatnak, amíg lesz gyónó.

Taizei énekes imaórát tartunk templomunkban december 21-én, szerdán 18–19 óráig. Szeretettel várjuk a karácsonyra lélekben ilyen módon készülni kívánókat erre az elmélkedő imádságra buzdító alkalomra.

LITURGIKUS ESEMÉNYEK

■ **december 13. kedd:** a fatimai imaest ez alkalommal a mi templomunkban lesz. Reggel 6 órától rorate szentmise, majd a mise után imádkozzuk a rózsafüzért;

■ **december 17. szombat:** az egyházmegyei szentségimádási nap a mi templomunkban lesz. A 8 órától 18 óráig lesz lehetőség imádkozni az Eukarisztia előtt;

■ **december 19. hétfő:** 24 órás szentségimádás.

KÖZÖSSÉGI ESEMÉNYEK

■ **november 27-étől vasárnaponként** ismét vihetnek a gyerekek Nami-rejtvényt a templom bejáratánál lévő kis asztalról. Az első sorsolást december 4-én tartjuk – az eddigiektől kicsit eltérő módon.

■ **december 2. péntek:** 20 órától találkozik az Irodalmi kör a plébánián;

■ Az év végéhez közeledve tájékoztatjuk a kedves testvéreket, hogy az **egyházközségi hozzájárulást** a szentmisét követően a sekrestyében, illetve irodai szolgálat ideje alatt a plébánián lehet befizetni. Aki sárga csekken szeretné feladni, a megjegyzés rovatban tüntesse fel, hogy az összeget egyházközségi hozzájárulásnak szánja.

■ Akik újonnan szeretnének a jövő évre előfizetni **Új Emberre, Keresztény Életre** vagy **Adoremusra**, a sekrestyében jelentkezzenek december 15-ig.

■ **december 3. szombat:** 16 órától a Don Bosco Közösségi Házban kézműves foglalkozás lesz gyermekek és felnőttek részére;

■ **december 20. kedd:** 20 órától lesz a Férfikör találkozója a plébánián;

■ **december 22. csütörtök:** 8–18 óráig egynapos minitábor lesz a közösségi házban.

ELŐRE-LÁTÓ

(avagy jegyezd be a naptárodba!!!)

■ **2017. március 3–5.** minitábor;

■ **2017. május 7.** elsőáldozás;

■ **2017. július 26–30.** között lesz várhatóan a családi nagytábor. A helyszín kiválasztása folyamatban van.

MUSTÁRMAG

a Szent István Király Plébánia lapja,
alapítva 1992-ben, újraindítva 2007 decemberében

Megjelenik évente hatszor

Szerkesztőség:

Kulcsár Sándor (K. S.), Hajdu Noémi (H. N.),
Knábné Lakatos Mariann (K. L. M.), Maros Pál (M. P.),
Mayer Gabriella (M. G.), Némethné Kiss Erika (N. K. E.)

Jelen lapszámunknál munkatársunk volt még:

Békefi Edina (B. E.), Bodó Márton (B. M.), Bodó Rita (B. R.),
Sárkány György (S. G.Y.), Kada Molnár Krisztina (K. M. K.)

Fotók:

Sárkány György

A plébánia, illetve a szerkesztőség elérhetőségei:

Cím: 1185 Budapest, Tátrafüred tér 15. • Telefon: 292-1407

e-mail: szemere.mustarmag@gmail.com

www.szemere-plebania.hu